

Can Vadó

Sant Iscle de Vallalta

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Veïnat de Cal Paraire, a l'extrem nord-est del municipi, dins el Parc del Montnegre i el Corredor.
Emplaçament	Camí ral de Sant Iscle de Vallalta a coll Senís i Sant Celoni.
Alçada:	437
Coordenades:	
Latitud:	41.65321
Longitud:	2.54457
UTM Est (X):	462078
UTM Nord (Y):	4611374

Classificació

Número de fitxa	08193 - 4
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Contemporani Popular
Segle	XVIII-XXI
Estat de conservació	Bo
Protecció	Legal
Observacions protecció:	BCIL BPU Pla Especial Montnegre i El Corredor. Annex 3. 20/07/89 IPA 8953/4213-I
Número inventari	
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	08192A001000230000KU/001401300DG61A0001IL
Autoria de la fitxa	Àlex Asensio
Data de registre de la fitxa:	dv., 21/06/2019 - 02:00

Descripció

Masia molt modesta de planta poligonal formada per la juxtaposició de tres cossos rectangulars amb entrades independents des de l'exterior. El conjunt és abraçat en el seu flanc meridional per les construccions, annexes, de Can Minguet i Can Mateu. Tot el volum consta de planta baixa i pis, amb coberta de teula àrab i tortugada ceràmica a les façanes anterior i posterior.

La façana principal està orientada a ponent i es troba precedida d'una gran era enrajolada amb peces de fang quadrangulars i delimitada per un muret perimetral de maçoneria, la qual cosa li confereix un aire especial. El frontis de la masia és tot arrebossat i pintat de color blanc, i tota la fusteria exterior està protegida amb tampes o porticons de color granat. Originalment, l'edificació primigènica es componia de tres crugies, la més septentrional de les quals va ser substituïda per una remunta que n'ha alterat l'altura i la direcció de la teulada, que desaigua a la cara nord. Aquest cos es presenta lleugerament avançat respecte del pla de façana i consta d'una porta a peu pla i d'una finestra a la planta superior.

A la planta baixa s'obre, en posició centrada, l'accés principal. Es tracta d'una porta adovellada amb arc rebaixat de pedra granítica i llinda de tres peces. La clau del portal té gravat un signe cruciforme molt rudimentari que la tradició oral identifica amb la creu de Canet per la semblança entre la base triangular de la incisió i la peanya d'aquell calvari. Al costat dret de l'entrada hi ha una rajola ceràmica amb el número 52, seguida d'una finestra reixada i, a continuació, una absidiola rectangular corresponent al forn de pa. Sobre la seva projecció vertical, a l'angle anterior de la coberta, hi sobresurt una xemeneia de maó amb barret d'obra, totalment refeta. Al pis de dalt hi ha dues finestres, una amb ampit d'obra i l'altre de pedra llaurada. La carener és paral·lel a la façana, amb un sol aiguavessant.

Al costat esquerre hi trobem l'esmentada remunta, que dona la volta a la casa per deixar pas un tercer volum amb coberta perpendicular a dues vessants. La paret septentrional presenta dues finestres reixades i una obertura menor a la planta baixa, així com una finestra apaïxada al pis de dalt. Aquesta paret es troba parcialment encastada dins la muntanya, on s'ha construït una piscina de factura moderna en forma d'ela (L) i s'ha habilitat una zona de lleure sota l'ombra d'un plataner i d'un grup de lledoners. A prop seu hi ha una pila de granit sencera, fora del seu context original, amb finalitat ornamental.

La façana de llevant de la masia es veu constreta per l'edificació de Can Mateu, deixant-ne l'espai just per encabir una finestra apaïxada al primer pis i una porta, a la planta baixa, amb ventalla i brancals de pedra rematats per una llinda de dues peces bisellades que dona sortida a una eixida interior amb un emmacat de pedruscall. Al pati hi ha una antiga premsa de vi portàtil, en molt mal estat, i una barbacoa moderna d'obra. En conjunt es completa, al costat nord, amb una pallissa de dos cossos recolzada sobre la muntanya. Es tracta d'una construcció de paredat comú amb bigam de fusta, maó pla i teula a un sol vessant. El volum de la dreta, més alt, conserva l'obertura de l'estatge superior, mentre que el del cos de l'esquerra, més baix, ha estat paredat.

Observacions:

També coneguda com a Can Vador.

La masia es troba situada a la vessant de migdia del turó de Can Camps, en un entorn poblat de boscos de pins i alzines. Forma part del conjunt de cases del Barri de Cal Paraire.

Protecció:

Pla especial urbanístic i catàleg de masies i cases rurals de Sant Iscle de Vallalta. Text refós. 2016. M-1.

Pla especial del Montnegre i el Corredor (Serralada de Marina). Diputació de Barcelona. Servei de Parcs Naturals. 1989. Annexos 2 i 3.

Bibliografia

- AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2003). Coneix Sant Iscle de Vallalta. Sant Iscle de Vallalta: Edicions Els 2 Pins, p. 51.
- AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2004). Petits paisatges de Sant Iscle. Canet de Mar: Edicions Els 2 Pins, p. 23.
- AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2015). Pla especial urbanístic i Catàleg de masies i cases rurals de Sant Iscle de Vallalta, Llibre II, Document núm. 3. Catàleg de masies i cases rurals. Element M-1, pp. 75-83.
- AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2006). Pla General d'Ordenació de Sant Iscle de Vallalta. Normes urbanístiques (text refós). Relació d'edificacions, núm. 10, p. 104.
- BENAIGES, Núria, i CORBERA, Jordi (2007). Imatges d'una transformació. El Maresme 60 anys després. L'Atzavara, núm. 15. Mataró: Butlletí de la Secció de Ciències Naturals del Museu de Mataró.
- DIPUTACIÓ DE BARCELONA (1989). Inventari d'edificacions. Annex 3. Pla especial del Montnegre i el Corredor (Serralada de Marina). Barcelona: Servei de Parcs Naturals.
- GENERALITAT DE CATALUNYA. Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Departament de Cultura. Ref. Núm. 8953/4213-I.
- TIÓ, P. (1984). Masies del Maresme. Veïnat de Cal Paraire. Cingles, núm. 51. Mataró: Agrupació Científico-Excursionista de Mataró.
- VERDURA PERA, Jaume (1967). Can Palau. Programa de Festa Major. Sant Iscle de Vallalta: Ajuntament de Sant Iscle de Vallalta.

